

Kata és Marci különböző egyházhoz tartoznak. Vajon lehetnek jó barátok?

„...légy példa a hívőknek” (1 Timótheus 4:12).

„Gyűjtsünk még botokat!” – mondta Kata Marcinak. „Marc felnézett az égre. „Haza kell mennem. Mindjárt lemegy a nap.”

„De még nem fejeztük be a bunkert!” – mondta Kata.

„Bocsi! – kiáltotta Marci, miközben elsietett. – Haza kell érnem a sabbat előtt!”

Kata felsóhajtott. Volt, ami klassz volt abban, hogy barátok voltak Marcival, és voltak nehéz dolgok is. Illetve igazából egyetlen nehéz dolog volt: nem sok

idejük jutott együtt játszani. Az iskolában évfolyamtársak voltak, de nem egy osztályba jártak. Szünetben az iskola két különböző felében voltak. Ráadásul a sabbatot is mindkettőn a családjukkal töltötték. Marci egyházában a sabbat péntek napnyugtakor kezdődött. Katának a sabbat vasárnaponként volt.

És a jó dolgok? Abból sok volt. Az egyik, hogy Katának soha nem kellett amiatt aggódnia, hogy Marci káromkodni fog, vagy rossz dolgokra akarja rávenni, vagy olyat fog megnézni vele, ami nem jó. A családja

ugyan másik egyházhoz tartozott, de sok olyan dologban hittek, amiben Katáék is. Például a sabbat napjának megszentelésében, még ha eltérő napon is tették ezt.

Kata lerakta a köteg botot, és bement.

„Marc hazament?” – kérdezte Anya.

„Aha – mondta Kata, és lerogyott egy székbe. – Szinte soha nem tudunk játszani.”

„Mi lenne, ha találkoznátok most pénteken? Aznap nem lesz tanítás” – mondta Anya.

„Az jó!” – mondta Kata felvidulva. Addigra mindent előkészít, és amikor Marci átjön, akkor azonnal elkezd-hessék építeni a bunkert.

Pár nappal később Kata tanára közölte az osztállyal, hogy minden harmadikos közösen fog megnézni egy filmet.

„Ez az!” – mondta Kata. Elrakta az uzsonnás dobozát a táskájába, és kiment a folyosóra, ahol a vetítést tartották.

Mindenki elhelyezkedett a szőnyegen, és a tanárok lekapcsolták a villanyt. Kata izgatottan figyelte a film első képkockáit. Valami fiúkról szólt, akik éppen bunkert építettek – pont úgy, ahogy ő is bunkert épített Marcival! *Ha valaha is befejezzük végre*, gondolta. Megrázta a fejét, és megint a képernyőre figyelt.

Ahogy azonban zajlott a vetítés, Katának feltűnt, hogy vannak benne nem annyira szép szavak is. Elkezdte egyre kényelmetlenebbül érezni magát. Nem tudta, mit tegyen.

Ám ekkor valaki megütögte a vállát. Marci volt az! Átforakodott az egész gyerekseregen, hogy válthasson pár szót Katával.

„Kata, szerintem ezt nem kellene néznünk – súgta. – Szerintem kérjük meg a tanárainkat, hogy hadd olvassunk helyette.”

Kata megkönnyebbülten sóhajtott fel. Jó érzés volt tudni, hogy más is azt érzi, amit ő. „Jó! Nekem sem tetszik ez a film.”

Marcival felálltak és az osztálytársaikat lábujjhegyen kerülgetve odamentek külön-külön a saját tanáraikhoz. Kata megkérdezte a tanárát, hogy filmnézés helyett olvashatna-e egy könyvet, ő pedig megengedte.

Ahogy bement az osztálytermébe olvasni, látta, hogy Marci is ugyanezt teszi. Marci intett és mosolygott. Kata visszamosolygott rá. Volt egy igaz barátja, és ez még egy befejezett bunkernél is jobb volt. ●

A szerző az amerikai egyesült államokbeli Virginia államban él.

„Láttam már őszinte jóságot mindenféle hitű emberben...”

Quentin L. Cook elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Az örökkévalóság mindennapjai. *Liahóna*, 2017. nov. 53.

BUNKEREK

és barátság

Írta: Kasey Tross

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás